

[Ministeren for Søfart og Fiskeri.]

grønlandske Befolknings Interesse i at blive udviklet uden Paavirkning udefra, at blive udviklet og uddannet til et nyt Erhverv og at have Eksistensmuligheder ved det Land, hvor denne Befolkning jo nu en Gang er henvist til at leve. Det har dansk Lovgivning søgt at sikre, og indtil den ændres, kan det ikke nytte her nok saa ofte at fremføre Krav, der er i Strid med denne Lovgivning. Dansk Lovgivning gælder nu en Gang ogsaa for Færøerne, og indtil den ændres paa dette Punkt, kan saadanne Krav, som det ærede Medlem i Dag har ført frem, og som har været ført frem tidligere, naturligvis ikke imødekommes. Det udelukker ikke, at vi kan forhandle om, hvilke Interesser Færingerne mener bør varetages, og kan vi komme til Resultater, kan det kun glæde sikkert os alle sammen; men fra de Omraader, hvor en anden Befolkningsdels Interesser er søgt varetaget, maa man fornuftigvis holde sig, indtil Lovgivningen derom ændres.

Det kan ikke være rigtigt, naar den ærede Landstingsmand talte om, at den Delegation, der var her for en Tid siden, havde ventet at komme i Forhandling, men var blevet skuffet. Det er ikke blevet betydet Delegationen, at den ikke kunde komme i Forhandling. Den har mødt hos mig, den har mødt overfor Styrelsen for Grønland, og den har mødt i Rigsdagens Grønlandsudvalg, oven i Købet paa min Foranledning, og har haft Lejlighed til at udvikle sine Synspunkter og at høre andres Synspunkter. Hvis den havde haft videregaende Ønsker om at forhandle, maa jeg formode, den havde fremført dem, men det gjorde den ikke. Den sendte mig en venlig Hilsen, da den rejste herfra, og dermed var det forbi. Jeg har ikke hørt noget om, at Delegationen ønskede at forhandle om mere, end den fik Adgang til.

Jeg takker altsaa for Tilslutningen til Lovforslaget og anbefaler det paa ny, idet jeg overfor det Ønske, der nu sidst blev fremsat af det ærede 5te tingvalgte Medlem (Rytter) om et Udvalg, maa udtale, at jeg i og for sig ikke kan indvende noget derimod. Vi er forholdsvis tidligt paa Færde — det er først fra 1. Juni, Løven faar sin Virkning —, saa der kan ikke være noget til Hinder for, at en kortere Udvalgsbehandling kan gennemføres, hvis man har Ønske derom, og jeg

indrømmer, at det ærede Medlem for 7de Kreds (Patursson) fremsatte saa mange Ting, som vel kunde opfattes som Ønsker; der rettelig maatte behandles i et Udvalg, hvis der skulde være nogen Udsigt til at faa noget som helst ud deraf. Jeg kan derfor ikke modsætte mig det, hvis en Udvalgsbehandling anses for nødvendig, og heller ikke fraraade det, al den Stund der, som sagt, er den fornødne Tid til, at Loven alligevel kommer til at virke i rette Tid paa det Omraade, den tager Sigte paa.

Patursson: Jeg vil lige straks sige, at jeg ønsker ikke nogen Udvalgsbehandling af denne Sag, for jeg tror ikke paa, den kan føre til noget. Jeg henstillede, at vi eventuelt kunde forhandle i en Kommission om Sagen mellem Færingerne og Myndighederne hernede, og jeg siger den højtærede Søfartsminister Tak for, at han, i hvert Fald hvis der sker en Henvendelse fra vor Side, ikke er uvillig til at komme til en saadan Forhandling.

Samtidig vil jeg benytte Anledningen til at sige, at der alligevel er noget i det, jeg sagde om den færøske Delegation. Overfor Grønlands Styrelse og hos Statsministeren havde denne Delegation nok Adgang til Forhandling, men — ja, jeg maa vel nok have Lov til at udtale det — i Grønlandsudvalget blev det os betydet, at der ikke blev Adgang til Forhandling, og det var det, der foranledigede mig til at sige, hvad jeg udtalte før. Jeg ved, at de Herrer havde stor Interesse i at tale om Sagen, om de, hvis vi ikke kunde opnaa almindelig Adgang til Fiskeri, saa ikke kunde komme ind paa et Par af Fjordene, hvor der slet ikke var Mennesker. Men det kom altsaa ikke til Forhandling i Udvalget.

Naar den højtærede Søfartsminister udtalte, at Tiden endnu ikke var inde til en mere fri Adgang til Grønland — det vil altsaa sige, at Monopolet og det Afspærrings-system, som findes for Tiden, maa opretholdes endnu en Tid —, ja, saa kan jeg jo ikke have noget derimod, det er jo ikke os, der bestemmer det. Vi havde selv paa Færøerne faaet Tilsagn om Adgang til fri Handel i 1787, saa vidt jeg husker, men man mente ikke, vi var modne til at komme fra Monopolhandelen før i 1856, og man var altsaa en 60—70 Aar om at overveje, hvorvidt vi nu var modne til at være Frihandelsfolk, hvorvidt